

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Membrum sanum ægro servire conuenit, etiam sine spe humanicom
modi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Senec. ep.

membro suo auxiliatur. Et vel Ethnicus hoc sensit vinculum. *Qua circa homines dabimus precepta?* ait, ut parcatur sanguini humano? *quantulum est, ei non nocere, cui debeas prodesse?* Precipimus ergo, ut naufrago manum porrigat, erranti viam monstrat, cum esuriente diuidat panem, broniter humani officij formulam tradat. *Omne, quod videmus, unum est, membra sumus corporis magni. Natura nos edidit cognatos, cum ex eisdem, & in eadem gigneret. Hæc nobis amorem indidit mutuum, & sociabilis fecit. Ex illius constitutione, miserius est nocere, quam ladi. Iste versus & in pectore, & in ore sit: Homo sum, humani nihil à me alienum puto. Societas nostra lapidum fornicis similima est, quæ casura, nisi inuicem obstarent, hoc ipso sustinentur.*

III.

1. Cor. 12. 14.

Hinc fit corpus, oculi viam monstrant, pedes viam ambulant; caput imperat, manus exequuntur. *Nam & corpus non est unum membrum, sed multa. Si dixerit pes: Quoniam non sum manus, non sum de corpore: num ideo non est de corpore? Si totum corpus oculus: ubi auditus? Si totum auditus: ubi odoratus? Ita in corpore Ecclesiæ, alia membra ægra sunt, alia sana; quia autem fide, & charitate vniuntur, idcirco membra sana debent ægris succurrere, atque vnum alteri suppetias ferre; tantoque magis, quantò non solum humanitate communi, sed etiam charitate*

S. Chrysostr.
tom. 5. lib. 3
aduers. vitu-
per. vit. mon.

Christi coniunguntur. *Idcirco Paulus fideles vocat luminaria, ex ipsa appellatione manifestans, oportere fideles ceteris quoque usui esse; & luminare, quam diu seipsam illuminat, luminare profectò non est, ait*

1. Tim. 5. 8.

Chrysostr. *Quare gentibus quoque ipsis deteriores esse ait, qui proximi salutem neglexerint, sic dicens: Si quis autem suorum, & maxime domesticorum, providentiam non gerit, fidem negavit, & infidelis deterior est. Quid autem hoc loco providentia nomine significari astimas? an fortassis necessariorum largitionem? Equidem reor ipsum hoc nomine curam anime significare voluisse; si verò tu contentioso senseris, sic quoque sententia firmior manebit: Nam si de corpore hoc dixit, & eum, qui vilem hunc & quotidianum cibum non prabet, tantis cruciatibus addixit, & gentilibus deteriorem esse ait, quonam tandem in loco statuemus eum, qui id, quod longè maius & dignius est, & magis necessarium? Hæc Chrysostr. Et certè non debet cogitare, se corpori soli seruire, qui ægroto necessaria ministrat, sed*

anime

animæ quoque illius multum prodest. Etsi enim æger, instar Abbatis Ammonis sileat, & duodecim annis nullo blando sermone officia illius compenset, tacitus tamen illius virtutem, sedulitatem, patientiam, charitatem admiratur, & apud se, apud Superos, tandemque etiam apud alios homines dicit: *Ille non homo, sed Angelus est, qui tot annis mihi infirmanti seruiens, nec bonum sermonem audiens fecit tamen obsequium cum magna patientia.* Atque hic primus est gradus, seruire aegrotis, sine spe humani emolumenti, soloque amore Christi.

Alter paulò est excelsior, cum horrenti naturæ, amore Christi & charitatis, vis infertur. Vulnura hiant; vlcera fœdum in modum patent; fluit purulentum tabum; erigunt vermes caput, fœtet intolerabili modo totum corpus. Est insuper metus contagionis. Libet nares occludere, auertere oculos, vestigia procul auferre. Et hinc ingens exurgit lucta. *Caro enim concupiscit aduersus spiritum: spiritus autem aduersus carnem. Hac enim sibi iniuicem aduersantur.* Audi similem luctam, & obstupesce victoriam. *Quidam frater erat minister cuiusdam Patris. Contigit autem ut vulnus fieret in corpore senis, & sanies multa ex eorum fœtore profueret. Dicebat autem cogitatio sua fratri illi, qui ei deserviebat: Recede hinc, quia non potes sustinere fœtorem putredinis istius. Illo verò frater, ut reprimeret huiusmodi cogitationem, tulit vas, & lauit vulnus senis illius, & recollectit ipsam aquam in vase, & quoties sitiebat, ex ea bibebat. Cœpit autem iterum cogitatio sua sollicitare eum, dicens: Si non vis fugere, vel non bibas fœtorem hunc. Frater autem ille laborabat, & toleranter ferebat, bibens lauaturam vulneris illius. Et cum ita ministraret seni, vidit DEVS charitatem laboris eius, & illam lauaturam vulneris in aquam mundissimam vertit, & senem inuisibili medicamento sanauit. Quanta hæc fuit sui victoria? Quanta charitas, quam nec tales aquæ extinguere potuerunt? Imitatus est hoc exemplum S. Franciscus Xauerius, cuius heroicum factum paucis versiculis inclusum dabo.*

Decubuit quidam, quem visere nemo volebat;

Tantus ab ulceribus proueniebat odor.

Horrui aspectu primo Franciscus, & ipse

Territus à lecto panè regressus erat.

C s c

IV.

Gal. 5. 17.

Heribert.
Rolvveid 15.
de vit. SS. PP.
libell. 17. c. 15.

Cant. 8. 7.

Af